

от средите на политическата емиграция. Най-съществен обаче остава въпросът за идеологическото пуританство на Каравелов. То е трудно възприемчиво за събратята му в Румъния, а и не само там. Принципните му позиции - било по политически, било по литературни или общокултурни въпроси, му създават много повече врагове отколкото приятели⁸¹. Дори за П. Хитов и Ив. Сапунов, за които "Независимост" трябва да продължи съществуването си на всяка цена, - „каквото и да е нам пак трябва неговия лист че ако остави и той тогава ще останем без никакав свободен лист“⁸², критиките му не винаги са уместни. Особено неприемливи за читателите на вестника са категоричните оценки на редактора за произведенията на пишешите му събратя. Това довежда до остър конфликт с Т. Пеев, Я. Ковачев, а и с други стари съмишленици.

Показателни за разпространението на „Свобода-Независимост“ сред емиграцията са и дописките, изпращани от емигрантите за публикуване в изданието⁸³. Както се вижда от диаграми 1, 2, 3, броят на емигрантските материали прогресивно намалява и се свежда до незначителен брой в последната година от излизането на вестника. Най-равномерно и сравнимо с другите български издания в Румъния материалите са разпределени през първата годишнина на „Свобода-Независимост“.

За известно предпочитание на румънските българи към „Свобода“ през първата ѝ година говори не само броят на румънските дописки, но и многобройните съобщения във вестника по повод различни чествания и събития в живота на българите, както и материалите с рекламна цел. „Свобода“ посредничи за разпространението на само на съчиненията на Раковски, стихосбирката на Величко Попов, издадените от Н. Пандурски литографии на Х. Дембицки, но и на книгите на Марин Дринов, Иван Богоров и др. български автори в Букурещ, Плоещ, Александрия, Гюргево, Болград, Браила и Галац (I,2,3,6,7,8,12,14,16,22,30,36-38,48,49 и др.). Публикувани са 22 съобщения за организирани сказки и събрания на читалище „Братска любов“ (I,2-12,17,19,21-23,27), покани за събрания на училищното настоятелство в Гюргево, на БКД в Браила, за сказка в Гюргевското читалище „Съгласие“ (I,11,34,36) и др. Чрез „Свобода“ българите могат да се абонират за излизания на немски език „Свободен изток“ на А. Андрич (I,34), да си купят портрета на Светозар Милетич в тъмницата (I,47) или да изпратят помощ за ранените френски войници до редакцията на „Correspondance slave“ в Прага (I, 43). Пак чрез вестника се осъществява и събирането на помощи за Свищовското училище (I, 33-36, 50). Броят на публикуваните съобщения прогресивно намалява още от втората година на „Свобода“ (71 срещу 100 през първата), за да достигне 51 през третата и 42 през последната година от излизането на вестника. Ограничава се и кръгът на лицата и институциите, поместващи обяви в изданието. През 1871/72 г. „Свобода“ вече не помества обявления (извън рубриката „Книжевни известия“) за издания, неподчиняващи се на идеологическите ѝ изисквания. Единствените обявления освен тези за Каравеловите книги са за „Стенен месецослов“ на Бранислав Велешки (II, 25,27) и „Българските инсургенти в 1868 г.“ на Ангелаки Савич (II, 47), а от периодичните издания „Свобода“ рекламира само „Раденик“ на Светозар Маркович и „Будилник“ на Хр. Ботев (II,28,33). Редакцията посредничи и при набирането на средства за паметниците на Г. Раковски и Хр. Бояров (II,35,38,51). Казаното се отнася в още по-голяма степен за 1872/73 г. Редакцията отново рекламира само собствените си издания. Единствено изключение от правилото е дадената възможност на деловодителя на Добродетелната дружина да помести опровержение на един от стипендиантите ѝ, че не е получил необходимите средства за продължаване на образованието си⁸⁴. Съобщенията през четвъртата година в „Независимост“ също са ограничени в кръга на близките сътрудници на изданието - реклама на фабриката на Д. Ценович (IV,31), известие за изпитите в българското училище в Букурещ, където учител по това време е Ботев (IV,35), покана за годишните събрания на БКД, чийто деловодител е Тодор Пеев (IV,2,40) и още едно